

N:o 6—7

Vastaava toimittaja
rovasti S. Okulov
Sortavalassa.

V. 1929
MAALISKUUN 20 P.

Kustantaja P. SERGEIN JA HERMANIN VELJESKUNTA r. y.

Tilaushinta *koko vuodelta* asiamiehiltä, postikontto-
reista tai suoraan toimitukselta tilattaessa on 35 mk.,
puolivuodelta 20 mk.
Konttorin osote: Sortavala, pastori A. Kasanskij.

Lehti ilmestyy kaksi kertaa kuukaudessa, 5 ja 20
päivänä, 12 sivuisena.
Ilmoituksia lehteen tekstin jälkeen otetaan à 1 mk.
palstamillimetriltä tai 1 mk. 25 p. neliösentimetriltä.

Pääsiäisyö.

Si, miten paljon riemua, pyhää, ylevää riemua! Mil-
laiset tunnit, millaiset hetket!

Tämä loppumaton kansanjoukko, mikä virtaa
Herran tempeleihin, tämä halu vielä kerran kum-
martua pyhän haudan edessä, vielä kerran painaa
huulensa siinä olevaan Vapahtajan kuvaan, tämä
harras, monesti huonoa lukutaitoa osoittava apos-
tolien tekojen lukeminen, — tämä kaikki on jo täyt-
tänyt sielun hartaan, korkeimman riemun odotuksen väräh-
televällä tunteella . . .

Syttyy tuhansia tulia, alttari loistaa kirkkaasti ja sieltä
yli koko kirkon ja kirkosta yli koko rakkaan isänmaamme
kaikuu verraton juhlallinen veisu:

»Sinun ylönousemistasi, Kristus Vapahtaja, enkelit vei-

suilla ylistävät taivaissa, tee meitäkin maan päällä mahdol-
lisiksi Sinua puhtaalla sydämellä ylistämään!»

Alttarin ovet ovat auki . . .

Kristus nousi kuolleista! Kristus nousi kuolleista! Kris-
tus nousi kuolleista!

Katsellessa näinä hetkinä rakkaiden ortodoksisten ihmis-
ten ihmeellisiä, ikäänkuin kirkastuneita kasvoja vierii kyynel
milloin kenenkin silmästä . . . Eikä se kummastutakaan. Ku-
kin tuntee itsessään innostusta. Sielu liitelee ylönoussutta
Vapahtajaa vastaan ja katselee rukouksellisesta korkeudesta
kuvaamatonta näkyä: Hyvin kaukana, pitkin maan rannat-
tomia avaruuksia, missä vaan on Herran tempeleitä, syttyy
lukemattomia tulia, ja suunnaton joukko ortodoksisia, niin

Palmusunnuntaina.

»Veljet! Mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluu, jos on jokin hyve ja jos jotakin kiitettävää — sitä ajatelkaa.» Fil. 4:8.

ristillinen seurakunta syvällä hartaudella muistelee palmusunnuntaina Kristuksen juhlallista ratsastamista ja tuloa p. kaupunkiin — Jerusalemiin. Kun Vapahtajamme opetuslastensa ympäröimänä tuli p. kaupunkiin, niin jerusalemilaiset innostuneina, palmuokat käsissä, ottivat hänet vastaan huutaen: »Hoosianna, Daavidin poika, Siunattu on se, joka tulee Herran nimeen».

Tätä tapahtumaa muistellessamme ja seuraten muinaisjerusalemilaisten esimerkkiä seisovat kristityt palmusunnuntaina kirkossa virpovitsat käsissään. Ja juuri sinä päivänä valtavan ja juhlallisen näyn tarjoaa temppelelleen aamupalveluksen aikana, kun rukoileva kansa seisoo virpovitsat käsissä ja kokonainen meri tuohuksien hiljaista valoa valaisee ihmisiä ja pyhiä kuvia. Tuo kynttiläin paljous, tuo tuohusvalojen runsaus tekee niin hyvän, niin lämmittävän vaikutuksen, että tuntuu siltä kuin näissä lukemattomissa valoissa ilmaantuisi tunteiksi, tulisi näkyviin uskovaisten kansan hehkuva rakkaus Herraa kohtaan; tuntuu siltä kuin näissä aroissa, lepattavissa ja hiljaisissa valoissa kansan rakastava sydän palaisi ja sykkisi Jeesukselle »hoosianna». Ja minä sanoin sydämessäni: Olkoon siunattu tuo kaunis tapa käyttää jumalanpalveluksessa vahakynttilöitä. Olkoon se siunattu, sillä nuo valot muistuttavat ja ilmaisevat jotain parempaa, jotain korkeampaa, jotain henkisempää kuin vaha ja tuli on.

Me tiedämme aivan hyvin, että ulkonaiset uskonnolliset tavat yleensä eivät ole mikään päämäärä uskonnossa, ne vain johdattavat meitä päämäärien luo, osoittavat tietä niiden luo. Ja ulkonaisten uskonnollisten tapojen hävittäminen on yhtä järjetöntä kuin tien viittojen hävittäminen, ainoastaan sen vuoksi, että matkan päämääränä ne eivät ole.

Monesta tuntuu omituiselta ja taikauskolta vahakynttiläin eli tuohuksien sytyttäminen ja asettaminen p. kuvien eteen.

Moni kenties halveksivasti ja hymyillen katselee, kuinka yksinkertainen rahvas sytyttää tuohuksia p. kuvien edessä. Sentähden meidän on hyvä nyt tutkia, onko tuo tapa sopuisuudessa kristinuskon hengen kanssa? Puhua tästä asiasta on erittäin sopivaa juuri palmusunnuntaina erittäinkin sentähden, että sen päivän evankeliumihan antaa valaistusta kysymyksessä olevaan asiaan.

Päivän evankeliumissa kerrotaan, kuinka Vapahtajan ollessa Betanian kylässä eräs Maria niminen nainen, jonka

veljen Latsaruksen Kristus oli herättänyt kuolleista, kiitolisena otti naulan väärentämätöntä kallisarvoista nardusvoidetta ja voiteli Jeesuksen jalkoja ja pyyhki ne hiuksillaan.

Eräs opetuslapsi nähdessään tuon ankaras i tuomitsi palvelevaa naista: »Miksi ei tätä voidetta myyty kolmeensataan denariin ja niitä annettu köyhille?»

Kristus tiesi, minkälaisella ja millä sydämellä tuo rakkauten palvelus oli tehty, ja hyväksyen naisen teon Hän sanoi: »Anna hänen olla . . .».

Evangelisen Marian, evangelisen rakkauden tähden evankeliumin Herra ilomielin otti vastaan tuon naisen rakkauden teon ja rakkauden uhrin.

Se on kyllä totta, että maailmojen Hallitsija, joka on kaikki luonut, ja jonka omaa ovat kaikki, ei tarvitse nardusvoidetta eikä tuohuksia, mutta nekin ovat Hänelle otollisia ja Hän nekin ottaa vastaan, jos ne annetaan ja uhrataan rakkaudesta Häneen ja rakkaudella.

Hän ottaa ne vastaan vilpittömällä ilolla ja palkitsee runsaalla siunauksella. Kuinka te luulette: Jos pieni lapsi ojentaishi isällensä kourallisen kuihtuneita heinäkorsia ja sanoishi: Tässä on sinulle lahja.

Ottaisiko isä tuon lahjan vastaan? Ehdottomasti. Ei itse lahjan vuoksi, joka on arvoton, vaan sen rakkauden tähden, jolla lahja on annettu.

Aivan samalla tavalla Kristus Herra, jonka nimi on rakkaus ja joka katsoo ihmisen sydämeen, ottaa vastaan rakkautemme lahjat ja uhrin, ilmenivätpä ne missä muodossa tahansa.

Muutamilla ihmisillä on määrätty taipumus halveksia uskonnossa ulkonaisia muotoja. He ajattelevat, ja mielestäni erehdyttävästi, että ulkonaisten muotojen arvossapito on ristiriidassa sydämellisyyden kanssa.

Asia minusta usein on aivan päivästä. Tavat polveutuvat juuri sydämellisyydestä, jonka ilmaisijoita ne ovat.

Palava kynttilä olkoon meille vertauskuvana palavasta rakkaudesta, jolla meidän tulee rakastaa Häntä. Tämä tuohuksien käyttäminen on ehdottomasti kaunis ja hyvä tapa, mutta sellaisia asioita, »missä on kunnioitettavaa, mikä hyvältä kuuluu», kehoittaa ajattelemaan palmusunnuntain epistolassa suuri Paavali.

M. Michailov.

vanhoja kuin nuoria, kulkee kirkkojensa ympäri tänä juhlien juhlan . . . Yötuuli huojuttaa kirkkolippuja ja papin pukuja . . . Mutta kätkeystä saakka ihmisen sieluun laulettu, kellojen soittoon kietoutunut siunattu veisu kohoaa

kaukaisten taivaitten korkeuksiin, leviää ihmeellisenä laineena kylästä kylään, mökistä mökkiin ja liittää kuninkaalliset palatsit ja kerjäläisten hökkelit yhteiseen riemuun.

Kristus nousi ylös!

P. Neitsyt Marian ilmestyspäivänä.

Ja Maria sanoi: »Katso, tästälähin kaikki sukupolvet kiittävät minua autuaaksi». Luuk. 1: 48.

Kerran kaksi miestä seisautui sattumalta kaupungin portin luona erään Neitsyt Marian kivikuvan eteen, joka oli aivan lumen peitossa, paitsi kasvoja. Yksi niistä sanoi: »Katsokaa tuota lumista Jumalan Äitiä; ei kestä kauan ennenkuin kasvojakaan ei enää näy . . . Niin nykypäivinä käy kaikille vanhoille asioille . . . jonakin päivänä niitä ei ole enää olemassa.»

Toinen vastasi: »Kun etelätuuli puhaltaa lumen pois, niin silloin p. Neitsyt seisoo taas siinä ja sen jalkain juurella on tuoreita kukkasia ja seppeleitä ja lumi on unohdettu.*)

On paljon puhuttu ja vielä enemmän kirjoitettu p. Neitsyt Marian kunnioittamista ja rukouksissa avuksi kutsumista vastaan. Tätä totuutta on pidetty ja yhä pidetään ortodoksisen maailman ulkopuolella epäraamatullisena, epäjärkeväenä ja vieläpä Jumalan kunniaa alentavana ja loukkaavana taikauskona. Ja monissa kristillisissä maissa, monissa sydämissä p. Neitsyen kunnioitus on ikäänkuin kylmän lumen peitossa. Luultiin eräänä aikana, että valistuksen ja p. Raamatun levittämisen kanssa »Marian palvelus» häviää kokonaan pois ajattelevien kristittyjen elämästä.

Mutta uskonnollinen valistus on edistynyt hyvin paljon, Raamattu alkaa olla jokaisessa kodissa, ja p. Neitsyt koko ortodoksisessa maailmassa siis ehdottomassa enemmistössä kristikuntaa, seisoo kaikkien ylistämänä, taivaallisena esirukoilijana. Suunnattoman suuret joukot ihmisiä tunkeilee vielä nytkin autuaan Neitsyen kuvien edessä, polvistuen ja hartaasti kutsuen avuksi tuota armoitettua ja siunattua Herramme neitseellistä Äitiä. Lukematon paljous lampun ja kynttilän valoja lepattaa ikäänkuin ihmisten näkyvänä rakautena Häntä kohtaan. Pyhät laulut ja liikuttavat ylistysveisut kohoavat maasta korkeutta kohden moniäänisenä ja erikielisinä Hänen — Puhtahimman kunniaksi, joka on löytänyt suuren armon Jumalan tykönä.

Ja harras kunnioitus, tuo p. usko p. Marian äidillisen rukouksen voimaan, tuo lapsellinen ja hehkuva varmuus, että Armoitettu taivaissa ollessaan rukoilee Häntä avuksi kutsuvien puolesta, kaikki tuo puhuu meille, kuinka kirjaimellisesti ovat toteutuneet ja yhä toteutuvat itse Herran Äidin lausumat profetalliset sanat: »Katso, tästälähin kaikki sukupolvet kiittävät minua autuaaksi». Juuri tänäpäivänä ortodoksinen hartaalla kunnioituksella muistelee sitä päivää, jolloin p. Ma-

ria, tuo jaloin ja puhtahin maan tyttäristä, kruunattiin siunatuksi Jumalan ja Herran Äidiksi. Muistelemme, kuinka nöyrälle Neitsyt Marialle ilmoitettiin se outo ja ihmeellinen salaisuus, että hänestä syntyy ja tulee lihaksi se, joka on kaikkina aikoina ollut, että häntä p. Henki on valmistanut palvelemaan Jumalan ilmestystä maailmaan.

Kirkkauden ikuisesta valtakunnasta ylimmäinen enkeli Gabriel Jumalan käskystä laskeutui maisen elämän piiriin ja maisella kielellä tervehti taivaan valittua sanoen: »Terve, armoitettu! Herra on sinun kanssasi; siunattu olet sinä vaimojen seassa . . . Sinä olet löytänyt armon Jumalan tykönä. Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinun on pantava hänen nimekseen Jeesus.»

Kaikki se, mitä ihmeellistä ja yliluonnollista on tapahtunut p. Marian elämässä ja kohtalossa: Hänelle Jumalan osoittama erityinen armo ja kunnia, joka taivaallisena sädekehänä säteilee Hänen ympärillään; se sydämiä puoleensa vetävä, lumoava ja lämmittävä voima, joka säteillen siirtyy armoitetusta uskovaisiin sieluihin, pakoittaa meitä kunnioittamaan p. Mariaa ei tavallisena ihmisenä vaan erikoisen armoitettuna, siunattuna, joka ei vain ole löytänyt armon Jumalan tykönä, vaan myös on Jumalan luona ja Jumalassa.

Ortodoksisessa maailmassa on suunnattoman suuri määrä liikuttavia kertomuksia, todistettuja tosiasioita ja eläviä kokemuksia p. Marian esirukouksien ihmeellisestä voimasta ja siunausta tuottavasta vaikutuksesta. Sentähden ortodoksinen ei lakkaa milloinkaan ylistämästä ihmeellisestä Neitsyttä autuaaksi; ei koskaan sammu kynttiläin pyhä tuli Hänen kuviensa edessä; ei koskaan vaikene avuksi kutsuva huuto Hänen puoleensa. Ja vaikka epäortodoksinen maailmaa usko, että »Marianpalveluksen» ajan kanssa peittää kylmyyden ja unohduksen lumi, niin ortodoksisessa maailmassa puhaltava lämmin rakkauden ja kunnioituksen etelätuuli p. Neitsyttä kohtaan sulattaa kaikki peitteet pois, niin että armoitetun ihana kuva seisoo maailman edessä ylevänä ja ihmeellisenä, ja kaikki sukupolvet kiittävät Häntä autuaaksi.

Tänäpäivänä muistellamme sitä, kun ylimmäinen enkeli tervehtiessään p. Mariaa korotti Hänet Jumalan, — Herramme Äidiksi, ylistäkäämme ja tervehtikäämme mekin Valkeuden neitseellistä Äitiä enkelin sanoilla: »Terve, iloitse armoitettu! Herra on sinun kanssasi.»

Rukoile, oi Puhtahin, sinua ylistävien puolesta.

M. Michailov.

*) Fr. Foerster. Kristus ja inhimillinen elämä siv. 195—196.

Pitkäperjantai.

»Tämän olen puhunut teille, että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa on teillä ahdistusta; mutta olkaa hyvässä turvassa, minä olen voittanut maailman.»

Nämä pyhät ja Jumalalliset sanat maailman Vapahtaja on lausunut liikuttavassa jäähyväispuheessaan, jonka Hän piti opetuslapsilleen sinä kohtalokkaana ja ihmiskunnan historiassa synkkänä yönä, jolloin Hän joutui syntisten käsiin. Nämä sanat kuuluivat Jeesuksen huulilta silloin, kun kärsimyksien katkera kalkki odotti Häntä, ja Golgatan raskas risti seisoi kaikessa kauhussa Hänen edessään. »Minä olen voittanut maailman» — sanoi Kristus. Kului vain hetki, ja Hän, joka sanoi voittaneensa maailman, otettiin kiinni Getsamanen puutarhassa. Häntä, joka sanoi voittaneensa maailman, pilkattiin ja tuomittiin häpeälliseen kuolemaan. Ja lopuksi Hänet, joka sanoi voittaneen maailman, nostettiin ristille, missä kauheissa tuskissa, kirkuvan ja kiroilevan väkijoukon pilkkanaurun soidessa Hän kuoli, vuodattaen pyhintä ja viatonta vertansa kirottuun maahan.

Kuinka niin? Kuinka on ymmärrettävä se, että Hän, joka sanoi voittaneensa maailman, makaa sittenkin voitettuna ja kuolleena haudassa? Eikö pikemmin todellisuus meille puhu, ettei Kristus olekaan maailmaa voittanut, vaan maailma on tuhonnut, musertanut ja voittanut Hänet, hävittäen Hänen työnsä.

Niin, pinnallisesti ja päältäpäin katsoessa Golgatan tapahtumaa voi todellakin näyttää siltä, että maailman vääräisyys, synty ja väkivalta olisi voittanut Kristuksen ja kuolleena heittänyt Hänet arimatialaisen hautaan.

Mutta tutkiessamme syvällisemmin ja katsoessamme syvemmältä Kristuksen kärsimyksien salaisuutta; katsoessamme kärsivää Kristusta ikuisten arvojen kannalta kirkastuu meille suurena, selvänä ja kumoamattomana se ristin totuus, että Jeesus Kristus on todellakin voittanut maailman.

Kaikki maailman uskonnot, kaikkien aikojen viisaat, kaikki ihmiskunnan jaloimmat edustajat, kaikki korkeat sielut, kuin myös meissä asuva sisäinen ääni yksimielisesti puhuvat meille, että paitsi tätä näkyväistä maailmaa, jossa me ruumiiseen puettuina väliaikaisesti elämme, on olemassa toinen, korkeampi, puhtaampi maailma, josta ihminen muinoin oli langennut ja jota ikävöi kuolematon sielu.

Mutta toiselta puolen me näemme, että maailma, synty, intohimot ja aistillisuus koettavat kiinnittää ihmistä itseensä ja tukahuttaa hänessä pyrkimykset ylöspäin, taivaan korkeuksia kohti. Jokaisessa ihmisessä sen johdosta käy taistelu sielun ja synnin, taivaallisen ja maallisen välillä. Maailman ulkonainen loisto, sen katoavaiset hyvyydet, se mitä meissä on alhaista ja eläimellistä, huumaa tavallisesti niin, että sen sijaan, että voittaisi maailman ja voittajana hallitsisi sitä, voi-

tettuna palvelee sitä ja orjana noudattaa sen viittauksia, voimatta levittää siipiänsä lentoa varten korkeampaan maailmaan. Aikamme ihminen ylpeilee lukemattomista voitoista näkyväisen maailman yli, mutta todellisuudessa vielä suurempia voittoja on saanut maailma ihmisten yli.

Katsokaa ihmiselämää nykyaikana, niin kauhulla huomaatte, kuinka todellakin synty ja maailman pimeät voimat: himot ja vietit hallitsevat täydellisesti ihmistä ikäänkuin säälittävää orjaa, kuljettaen ja heitellen häntä minne sattuu. Yhä lisääntyvä rikollisuus, murhat, väkivallan teot, epäsiiveellisyys, irstaisuus, eripuraisuus, viha, kärsimättömyys toisia kohtaan; kaikki tuo puhuu meille, kuinka suureen maailman orjuuteen sielu on joutunut, ja syvää vapautusta se tarvitsee vapautuakseen maailman kahleista. »Joka tekee syntiä, hän on synnin orja» — Joka elää maailman mielen mukaan vasten Jumalan tahtoa, hän on maailman orja. Joka tekee pahaa, hän on antanut pahuuden tarttua itseensä ja kahlehtia itsensä.

Mutta se, joka noudattaa Jumalan tahtoa, hän ei salli maailman komentaa itseensä, hän on voittanut maailman; koska hän hallitsee maailmaa, mutta ei maailma häntä.

Kristus Herra, joka on tullut vapahtamaan ihmisiä pahuuden kahleista, on antanut meille omassa persoonassa ja sanassa esikuvan, miten on maailma voitettava.

Kristus on voittanut maailman, koska ei sallinut milloinkaan, että maailma tunkeutuisi Häneen ja hallitsisi Häntä. Hänelle tehtiin pahaa, pilkattiin, ristiinnaulittiin, mutta Hän västasi rakkaudella. Hän pysyi uskollisena Jumalan tahdolle, uskollisena vereen ja ristinkuolemaan asti.

Seuratkaamme elämässämme Kristuksen jaloa esikuvaa ja askeleita. Alistakaamme oma tahtomme Jeesuksen tahdon alle niin että voisimme ap. Paavalin kanssa sanoa: »Kristus elää minussa».

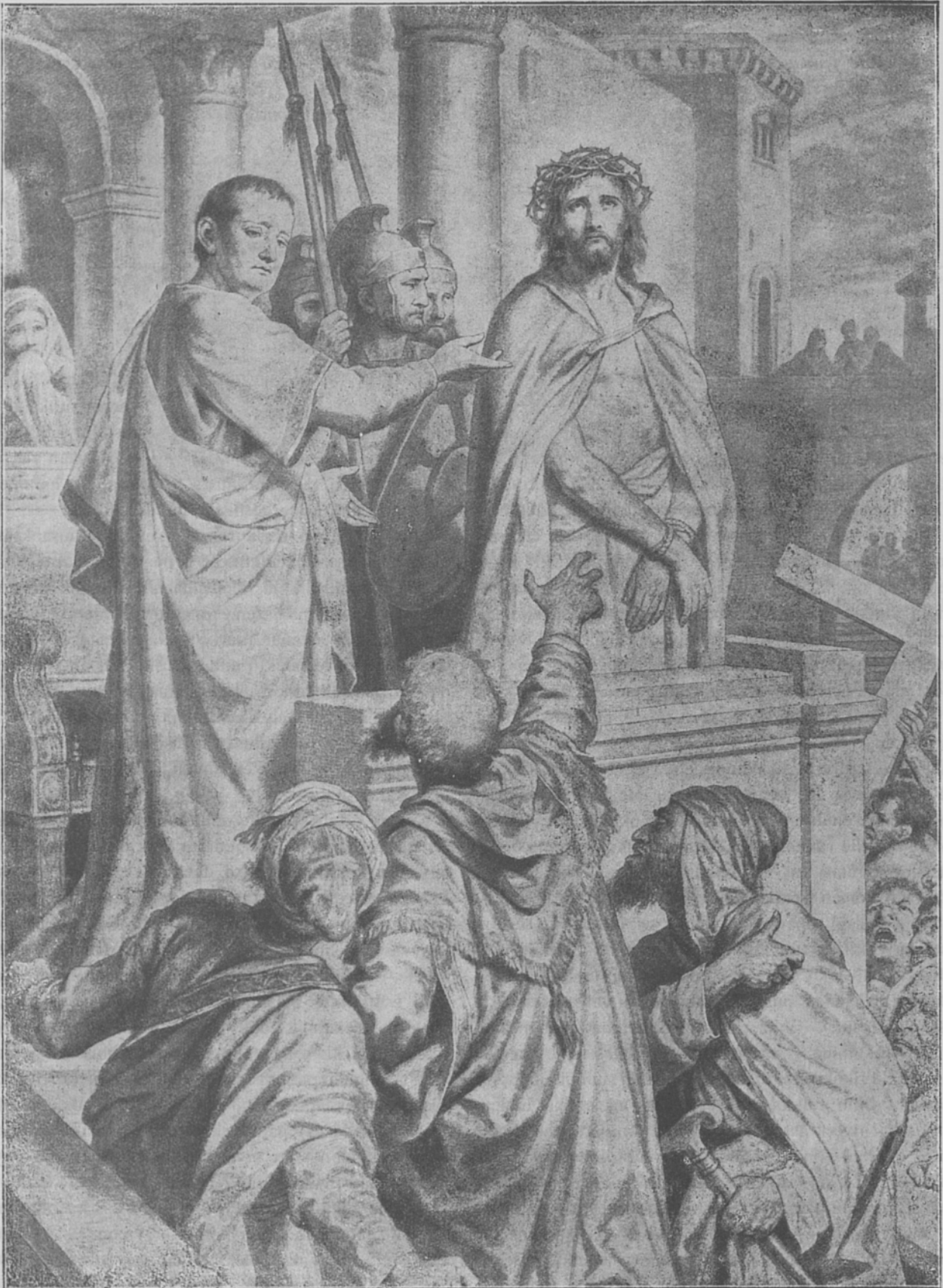
Silloin mekin Hänen armonsa avulla opimme voittamaan maailman pahuuden ja torjumaan ne luotamme sekä eroamme täältä tahrattomina ja korkealle kutsumukselle uskollisina. Sillä tähän kilvoitukseen kutsuu ja kehoittaa meitä pitkäperjantain suuret ja pyhät muistot. Tähän taisteluun maailman valtaa vastaan, maailman hirmuvaltaa vastaan kehoittaa meitä synkkä Golgata, risti ja p. veri, sillä p. Paavali sanoo: »Kristus on kuollut . . . ettemme enää eläisi itsellemme, vaan Hänelle, joka edestämme kuollut on».

Tähän suureen ja pyhään kilvoitukseen rohkaisee ja innostuttaa Herra Jeesus sanoen: »Maailmassa on teillä tuskaa, mutta olkaa hyvässä turvassa, minä olen voittanut maailman.»

M. Michailov.

Linjalan P. Kobzorovkin piisluksista

Via dolorosa.

*Ihminen kulkee, Ihminen kulkee —
olkaa painaa tuores puu.
Tuskien, tuskien veriset ruusut
punaisena otsalle kaareutuu.*

*Jumalan päivässä pistimet välkkää
Ah — kivihiin laahaa Kuolemanpuu.
Siionin tyttäret Ihmistä itkee.
Avunsaaneitten kiitokset vaimentuu.*

*Missä on valitut kaksitoista? —
Apuhun saapuu vain mies Kyrenen.
Sameihin silmiin jo Golgata siintää
ja — paratiisin käärme huipulta sen.*

*****

Kärsimysten tie.

»Mitä pimeämpi yö, sitä kirkkahammat tähdet; mitä synkempi on suru, sitä lähempänä Herra», lausuu eräs kirjailija.

Lienee sangen vähän, josko ehkä yhtään ihmistä, joka itse toivoisi itselleen kaikenlaisia kärsimyksiä. Mutta on kuitenkin, itse Vapahtajan sanojen mukaan, mahdotonta, että kiusaukset olisivat tulematta. Jokapäiväisessä elämässämmekin me huomaamme, että jokainen ihminen aivan poikkeuksetta on ikäänkuin määrätty kulkemaan tuota samaa, niin sanoaksemme ristin tietä, joskin toinen helpompaa ja toinen vaikeampaa puolta. Nähtävästi tuolla tiellä täytyy olla joku sangen tärkeä merkitys meidän elämällemme, vaikka me usein emme läheskään huomaa siinä mitään muuta kuin pahaa. Luomme lyhyen silmäyksen siihen, mitä ristin tiellä ymmärretään.

Tällä tiellä tulevat kysymykseen ennenkaikkea kaikenmoiset kiusaukset ja koettelemukset. Meidän keskuudessamme vallitsee ehdoton kuoleman laki, joka armotta tuomiten jonkun meille rakkaan omaisemme, sukulaisemme, ystäväme, toverimme tai tuttavamme eroamaan meistä ja muuttamaan tuonen tuville, tuottaa meille kaipausta, alakuloisuutta ja eräissä tapauksissa ehkä hyvinkin suuria suruja.

Usein myöskin sattuu, että me joudumme kärsimään ruumiillisia tuskia, joko ollen tapaturman tai jonkun taudin riuduttamina, kärsien puutetta sekä ollen vankeudessa tai suuressa vaarassa. — Ehkä vieläkin suuremmat ovat meidän sielulliset tuskamme, kun meidän omatuntomme soimaa meitä jostakin rikoksesta taikka kun meidän suunnitelmamme raukeavat tyhjiin taikka eivät toteudu mieleemme mukaisesti. Usein myöskin saattaa käydä niin, että heikkoina olentoina me lankeamme pahuuden kuiluun, jopa suorastaan eläimelliselle asteelle, vaikka olemmekin luodut niin jaloiksi olennoiksi kuin Jumalan kuvaksi; ja tietoisuus tästä tuottaa meille mitä suurinta kärsimystä. Eikä ainoastaan meidän itsemme, vaan myöskin lähimmäisemme vastoinkäymiset ja koettelemukset tuottavat meille kipua, ja sitä enemmän, kuta enemmän me häntä rakastamme.

Paitsi näitä vastoinkäymisiä ja kärsimyksiä muodostaa yhden osan ristin tietä ihmisen itsensäkieltäminen, jonka

kirkko Vapahtajamme antaman esimerkin mukaan on sääntänyt määrättyinä aikoina noudatettavaksi. Tällä ei ole ymmärrettävä ainoastaan rajoituksia ruuassa, vaan yleensä koko elämäntapojen raitistuttamista himoineen ja haluineen sekä kaikenmoisine epäterveellisine huvituksineen.

Jos nyt näitä ristin tien vaikeuksia, kiusauksia, kärsimyksiä ja itsensäkieltämistä eli paastoa tarkastelemme puhtaasti inhimillisillä ja lihallisilla silmillämme ja ainoastaan tämän ajallisen, maallisen elämämme kannalta, niin me emme niissä sinänsä huomaa juuri mitään hyvää. Mutta onko siten asianlaita todellakin niin? Olisiko Vapahtajamme nimenomaan pahassa tarkoituksessa lausunut nuo sanat: »Mahdotonta on, että viettelykset olisivat tulematta?» (Luuk. 17: 1.) Mutta tällainen ajatushan riistäisi meiltä pienimmänkin parannuksen ja pelastuksen toivon. Me saisimme silloin ikuisesti kärsiä pahaa.

Miksi sitten meidän on kulkeminen tuota ristin tietä? Asianlaita onkin todellisuudessa niin, että kiusausten ja viettelyksien kärsiminen sekä itsensäkieltäminen eli ristin tien kulkeminen on meille tarpeellinen ja välttämätönkin meidän pelastustamme varten, sillä ilman ristin tietä me emme voisi kasvaa ja kehittyä hyvydessä ja täydellisyyteen pyrkimisessä. — Niinkuin urheilijain, päästäkseen hyvin saavutuksiin, erittäinkin maailman ennätyksiä tavoitellessa, täytyy hyvästi treenata itseään, muokata ja harjoitella ruumiinsa jäseniä monella eri tavalla ja itse kilpailussa osoittaa äärimmäisiä voimainponnistuksia, niin jokaisen kristitynkin, pyrkiessään täydellisyyteen, täytyy kestää kaikki tässä maailmassa ilmenevät epätäydellisyydet. Ja mitä suurempi kiusaus meillä on voitettavana, sitä enemmän me pyydämme Jumalaakin avuksemme, rukoillen Häntä täydestä sydämeštämme ja syvästi katuen. Vasta suurissa koetuksissa me tulemme tuntemaan oman mitättömyytemme ja Jumalan voimallisuuden. Vasta mielestämme toivottomista vastoinkäymisistä selviytyttyämme me tulemme tuntemaan mitä selvimmin Jumalan läsnäolon. Silloin todellakin huomaamme, että »mitä pimeämpi yö, sitä kirkkahammat tähdet; mitä synkempi on suru, sitä lähempänä Herra». Tästä siis päätämme,

Lintulan P.-Kolminaisuuden naisluostarista.

Lintulan luostari.

Lintulan naisluostari sijaitsee Kivennavan pitäjässä, Viipurin läänissä 14 km:n päässä Terijoen rautatieasemalta. Luostariin vie Terijoelta erinomainen maantie, jota myöten luostariin pääsee asemalta sangen mukavasti autolla. Terijoelta päin luostaria lähestyttäessä kulkee tie pienen joen yli, jonka nimen mukaan koko paikkakuntaa nimitetään Lintulaksi. Lähellä siltaa vasemmalla puolen on Pyhä portti. Pyhäältä portilta ylenee tie loivalle rinteelle, jolla enimmäkseen

sijaitsevatkin luostarin rakennukset. Alhaalla Pyhän portin luona taasen kohoaa kaksikerroksinen puinen rakennus kotikirkkoineen. Tähän rakennukseen on sijoitettu hotelli matkustavaisia varten. Pyhästä portista oikealla aidan takaa näkyy kohtalaisen suuri puinen rakennus. Tämä rakennus oli ennen luostarin papin ja diakonin asuntona. Nykyään asuu siinä perheineen eräs pappi, joka sairauden tähden on ollut pakoitettu luopumaan virastaan. Tietä myöten edelleen

että ristin tien kulkemisella on sanomattoman suuri merkitys itsensä kasvattamisessa ja kehittymisessä täydellisyyteen. Se on meille elinehtoinen asia.

Tätä ristin tietä meidän tulee kulkea senkin vuoksi, että me olemme Vapahtajaltamme saaneet noudatettavaksemme suoranaisten käskyn ottaa ristin ja seurata Häntä. »Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea», sanoo Vapahtaja, »hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua» (Matt. 16: 24). Mehän tiedämme, että Hän kulki mitä vaikeinta ristin tietä. Hän kulki sitä ei ainoastaan vertauksellisesti kaikenlaisten kiusausten, kärsimysten, vaarojen ja itsensäkieltämisen muodossa, vaan kirjaimellisesti ymmärrettyinä riippui ristinpuussa. Jos Aadam tuli paratiisista ulosajetuksi ja Jumalan vihan lapseksi sen tähden, että noudatti oman lihansa haluja, mutta ei välittänyt täydellisyyteen kehitymisestä, niin Kristuksen tuli täydellisesti kuolettaa kaikki lihalliset pyyteensä ja viitoittaa tie paratiisiin sekä antaa ihmiskunnalle ohjeet päästä jälleen Jumalan rakastamiksi lapsiksi. Kun me tiedämme, että Kristuksen koko elämä, jokainen Hänen tekonsa oli pyhitetty meidän pelastukseemme ja että Hän on avannut meille paratiisin ovet, ja koska Hänen lisäksi on suoranaisesti käsenyt kulkea samanlaista ristin

tietä kuin Hän, päästäksemme Jumalan valtakuntaan, niin meidän siveellinen velvollisuutemme on mahdollisuuden ja voimiemme mukaan ottaa osaa Kristuksen kärsimyksiin ja sen kautta omaan pelastukseemme. Muutahan meiltä ei vaaditakaan pelastustamme varten kuin Kristuksen seuraamista, kantaen ristejämme ja kieltäen itseämme. »Joka ei kannan ristiään ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni» (Luuk. 14: 27). Muuta tietä ei voi olla taivaan valtakuntaan kuin Kristuksen kulkema ristin tie, jota meidän tulisi seurata kärsivällisinä ja ymmärtäen sen oikean merkityksen.

Sen kulkeminen yksinään omilla ihmisvoimillamme on sangen vaikeata, suorastaan mahdotonta, mutta kun sen ohessa meiltä vaaditaan siinä mielen lujuttua ja vakavaa aikomusta ja pyrkimystä tuota hyvää päämäärää kohti, tulee meidän joka hetki pyytää Jumalan apua. Sen ohessa kun meidän, kulkieksamme ristin tietä, tulee Kristuksen uskollisina sotilaina teoin, sanoin ja ajatuksin taistella Jumalan valtakunnan puolesta sen vihollisia vastaan, on meidän pyydetävä johtajaksemme itseään voimien voitollista päällikköä, taivaan ja maan Herraa Jeesusta Kristusta, helvetin voittajaa.

J. Smirnov.

Luostarin johtajatar Larisa.

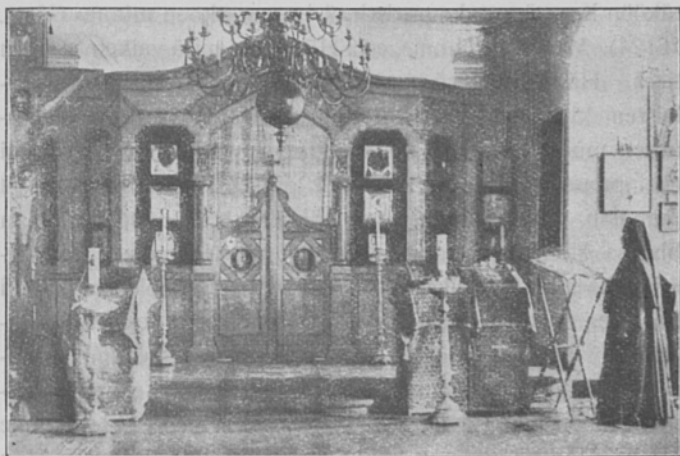
ylös kohotessa tulee kulkea viljaitaan ohi. Siitä alkaen kulkee tie solakoiden poppeliin ja kuusten välitse, jotka ovat istutetut kahden puolen tietä. Hiukan kohottuaan kääntyy maantie oikealle päätyen kedolle. Tässä sijaitsee oikealla puolen luostarin kirkko graniitista, puisine päällysrakennuksineen. Kirkon takana on pieni rakennuksista vapaa alue. Kesällä on siinä kukkatarha. Edelleen seuraa kaksikerroksinen puinen rakennus; siihen ovat sijoitetut ruokasali keittiöineen, äiti-johtajattaren ja muutamiin sisarien kammiot ja tämän rakennuksen takana on kaksi yksikerroksista puurakennusta, joissa sijaitsevat sisarten kammiot sekä puurakennus, jossa asuu pappi. Kaikki nämä rakennukset muodostavat puoliympyrän, jonka etu-alalla on kesällä keittiökasveja kasvava maa-alue. Tämän takana on puutarha. Siinä kasvaa omenapuita, viinimarja-, vadelma- ja karviaismarja-

pensaita sekä hyötymansikoita. Puutarhan takana hiukan oikealla on luostarin mehiläistarha. Se on ihana ja rauhaisa paikka. Hiukan vasemmalle puutarhasta rinteellä ovat kasvilavat, ja vastapäisellä kukkulalla, jonka rinteitä kesäisin peittää vihreä ruohomatto, on nyt yksinäisenä seisova herraskartano, jossa ennen asui tämän tilan haltija Feodor Petrovitsh Neronov, joka antoikin alun Lintulan yhdyskunnalle. Yhdyskunnan, nykyisen luostarin synnyn historia on monivaiheinen. Tämä luostari muodostui noin 35 vuotta sitten tilanomistaja Neronovin toivomuksesta, kun hengellisiltä viranomaisilta oli ensin saatu suostumus sen perustamiseen. Luostarin, silloin vielä yhdyskunnan, perustaminen tapahtui lokakuun 1 p:nä v. 1894. Tilanomistaja Neronov lahjoitti koko maatilansa luostarille, silloiselle yhdyskunnalle. Hyvässä ruumiin voimissa elää siellä vielä nytkin kolme luostarin perustamisesta asti siellä ollutta sisarta, jotka olivat sinne tulleet Pensan Kaasaanilaisesta naisluostarista. Yksi heistä on nykyinen luostarinjohtajatar, äiti Larisa. Luostarin perustamiseen liittyvät — metropoliitta Antonijn, silloisen Suomen ja Viipurin piispan sekä edesmenneen rovastin isä Johannes Sergijeff-Kronstadtilaisen, joka tuli sinne käymään v. 1895 luostarin kirkon vihkiäisiin — nimet. Lintulan yhdyskunta muutettiin luostariksi v. 1906, tammikuun 8 p:nä. Samana päivänä vihittiin nunnaksi nykyinen igumenia Larisa. Ensimmäinen puinen kirkko, joka vihittiin v. 1895, paloi v. 1916, ja nykyinen kirkko on vihitty tarkoitukseensa lokakuun 24 p:nä v. 1919. Lintulan luostarin historiassa on mainittava ruhtinas I. N. Saltikoffin nimi. Hänen anteliaisuutensa kautta luostari sai taasen tärkeimmän pyhättönsä — kirkon, palaneen sijalle. Rakennustaiteellisessa suhteessa kirkko tosin on hiukan erikoislaatuinen. Se on osittain myös ruhtinaan puolison hautakammio. Tämä kirkko on pääasiallisesti rakennettu palaneen puisen kirkon perustuksille. Altтарin takana rinteellä on hautausmaa. Siinä lepäävät luostarin sisaret kahden johtajattarensa kanssa sekä ne ortodoksiset, jotka halusivat levätä luostariaitauksen sisäpuolella. Neronov-puolisoiden hauta on kirkon eteläpuolella alttarin luona. Maan kuulussa Venäjän hallitukselle eli luostari venäläisten lahjoituksista. Sisarten lukumäärä nousi sataan. Sillois-

Luostarin nykyinen kirkko ulkoa.

Luostarin nykyinen kirkko sisällä.

Lintulan nykyinen kirkko sisällä.

ten olosuhteiden vaihduttua nykyisiin on luostarin täyty-
nyt käydä etsimään keinoja olemassaolonsa turvaamiseksi.
Tärkeimpänä tulolähteenä on metsä. Sisaret suorittavat
kaikki luostarin työt: he hakkaavat halkoja, niittävät, kui-
vaavat ja korjaavat heinän, kyntävät, leikkaavat, puivat,
työskentelevät kasvitarhassa, auttavat mylläriä myllyssä,
korjaavat aita, suorittavat ompelijan sekä suutarin työt,
kantavat tarvittavan veden, sillä vesijohtoa ei ole, työsken-
televät puutarhassa, puhumattakaan karjan- ja kananhoi-
dosta. Ja tällaiset työt jatkuvat varhaisesta aamusta myö-
häiseen iltaan. Tällaiseen raskaaseen ruumiilliseen työhön,
joka olisi sopivampi miehille, yhdistyy rukous. Aikaisin
aamulla kutsuu kirkonkellon ääni heitä rukoilemaan Elävän
ja Eläväksitekevän Kolminaisuuden kirkkoon, jossa lamppu-
jen tuikkiessa kirkon hämärässä kuunnellaan säädetyt ru-
koukset. Tavallisesti kaikissa sunnuntaipäivien ja juhlapäi-
vien jumalanpalveluksissa ovat läsnä kaikki sisaret, mutta
arkipäivisin ovat kaikissa jumalanpalveluksissa läsnä vain
vanhimmat nunnat. Sitäpaitsi he lukevat kammioissaan
psalttaria. Muut sisaret taas — nykyisin on luostarissa
kaikkiaan 40 sisarta — ovat jokainen tehtävissään.

Lääkärin apua tarvitessaan kääntyvät sisaret joko Teri-
joella tai Kivennavalla asuvien paikkakunnan lääkärin puo-
leen. Luostarissa ei ole omaa sairaushuonetta.

Hiljaisuudessa viettävät he yksinäisen elämänsä, toimit-

taen askareitaan, ihailen luontoa, ylentäen ajatuksensa tai-
vaaseen, ylistäen Luojaa, rukoillen koko maailman edestä.
Vaikeata on luostarielämä, eikä sovi ihmetellä, että vähän on
siihen haluavia.

Luostarissa käyvät niin ympäristön ortodoksiset rukoilijat
kuin paikkakunnan luterilainenkin väestö. Kesäisin taasen
käy siellä paljon matkailijoita luostarielämää katsomassa,
kuuntelemassa ihanaa kirkkolaulua, lukemista ja jumalan-
palvelusta ja katsomassa luostarivaatetusta.

Muutammat matkailijoista nauttivat mielellään luostarin
ruokaakin, joka on hyvin yksinkertaista. Enimmäkseen
käytetään Lintulan luostarissa kasvisruokaa, kalaa annetaan
harvoin. Luostarin läheisyydessä on tosin joki ja metsän
keskellä järvin, mutta ei ole kenelläkään aikaa kalanpyyn-
tiin, eikä saaliskaan näissä vesistöissä ole runsas. Maito-
tuotteita käytetään kyllä ruokapöydässä määränmukaisesti,
sillä meijeri on tulolähteenä: luostari vie maitotuotteita Teri-
joelle. Lintulan luostarissa ovat käyneet arkkipiispa Her-
man sekä presidentti Relander, ollessaan vielä Viipurin lään-
in maaherrana. Viime kesänä kävivät siellä eduskunnan
valtuusmiehet.

Tässä lyhyt silmäys Lintulan Pyhän Kolminaisuuden
naisluostariin, jossa kuuluu sen asujainten yksinäinen elämä.

Eräs luostarissa kävijöistä.

Luostarin entinen kirkko ulkoa.

Luostarin entinen kirkko sisältä.

Kristus nousi kuolleista.

Tämä on se päivä, jonka Herra teki, iloitkaamme ja riemuitkaamme tänäpäivänä, sillä tänään me voimme ilolla voitosta riemuiten apostoli Paavalin sanoilla huudahtaa: »Kuolema, missä on voittonsi? Kuolema, missä on otasi?» (1 Kor. 15: 55.) Katso, kuolema on nielty ja voitto on saatu. Esivanhempiemme rikos on vaimon siemenen kautta tullut sovitetuksi, langennut ihmissuku kirouksesta vapautetuksi ja taivaan portti avatuksi. Taivas on lähestynyt maata ja Jumala on ilmestynyt kansansa keskuudessa.

Hän, joka pilkattuna, piestynä ja kuten lammas teuras-tettuna heitti henkensä ristinpuulla; Hän, jonka kunniallinen Josef Nikodemuksen kanssa pelvolla hautasi uuteen hautaan; Hän, jonka hautakivi oli sinetillä lukittu ja hauta vartioväen avulla vartioitu; Hän on tullut kuoleman voittajaksi.

Mikä ilon ja riemun päivä! Mikä lupausten täyttymyk-sien hetki! Ei kuolema kyennyt kahlehtimaan eikä hauta voinut poveensa Häntä iäksi kätkeä, sillä Hän oli sanonut: »Minä olen ylösnousemus ja elämä!» (Joh. 11: 25.) Hän nousikin ylös kolmantena päivänä kirjoitusten jälkeen vartio-väen kauhusta vavistessa ja kiiltävän enkelin, taivaallisten voimain, ollessa Hänen ylösnousemisensa todistajina.

Voi teitä, te ylipapit, kirjanoppineet ja kansan vanhim-mat, jotka yllytitte kansan vihan viattoman päälle! Voi teitä, te mielettömät huutajat, jotka isäinne himoja seuraten huusitte: »Tulkoon hänen verensä meidän päällemme ja lastemme pääl-le!» (Matt. 27: 25.) Ettekö näe, kuinka pimeyden ja vääryyden vallan vaalija, langennut enkeli, vihasta vapisee? Hän tah-toi saada valtoihinsa Kristuksen, mutta ei onnistunut. Hänen vihansa uhreja olette te, eikä Kristus, sillä Kristus on turme-luksesta vapaa. Ettekö näe, kuinka viattoman veri laskeu-tuu teidän ja lastenne päälle? Ne ivan hymyt, pilkan sanat, ruoskan iskut ja kärsimykset, jotka mielettömyytenne tähden kohtasivat vihanne uhria, sinkoilevat nyt teihin. Ennustuk-set ovat vuosisatain kuluessa täyttyneet: Pyhäkkönne on hä-väisty, kotilietenne särjetty ja kaupunkinne maan tasalle ha-joitettu. Siihen ei ole jätetty kiveä kiven päälle. Te luulitte, voittavanne, mutta tulittekin voitetuiksi. Totuus on tullut julki sadanpäällikönkin sanojen kautta: »Totisesti tämä ihmi-nen oli Jumalan Poika!» (Mark. 15: 39.)

Vavisten te nyt katsotte ja ihmettelette, te, jotka tekojenne kautta puolsitte vääryyttä, jotka itsenne ylensitte, mutta nyt olette alennetut, jotka tuomarien istuinsijoilta olette tulleet

tuomituiksi, kuinka kuoleman voittanut Kristus, vanhurskauden Aurinko, Isän iankaikkinen Sana, Jumalan Poika, sanojensa mukaan hallitsee ja kuinka Pyhä Neitsyt, Hänen puh-tahin Äitinsä, ynnä apostolit iloitsevat ja riemuitsevat.

Ilo ja riemu on onnellisen ihmisen ilmaisumuoto ja se on taivaasta kotoisin. Siksi apostolitkin, ollen sanomattomalla ja kuvaamattomalla onnella kyllästetyt, iloitsivat. He iloitsivat sentähden, että hautaluuli ottavansa vastaan ruumiin, mutta kohtasikin Jumalan. Sen kautta synnin palkka — kuolema, tuli voitetuksi, tuonela — kukistetuksi, saatanan valta — kahlehditukseksi ja ikuiset vangit — vapautetuiksi. Kristus tuli esikoiseksi kuoloon nukuneista. (1 Kor. 15: 20.)

Vasta nyt he täysin käsittivät, kuinka arvaamattoman aarteen omistajia he olivat ja kuinka suurten totuuksien todistajiksi he pääsivät: Heidän tuli olla Jumalan suolana ja pyhänä tulena maan päällä. Heidän tuli opettaa ihmisille tietä vääryydestä — oikeuteen ja maasta — taivaaseen. Heidän oli julistettava heille ylösnousseen Kristuksen tuomaa ylösnousemusta ja elämää. Tämän tiedon ja opin valossa ovat maallisen elämän vastoinkäymiset vähäiset, sillä iankaikkisen elämän onnen ja autuuden esimaun tuntu on poistava kärsimysten kyyneleet. Kuolema ja hauta eivät enää peloita, sillä voitto on saatu ja sen kautta siirrytään uuteen ja katoamattomaan elämään.

Kristus nousi kuolleista! Tänäpäivänä iloitkaamme ja riemuitkaamme, sillä apostolien aarteen omistajia olemme mekin.

Uskomme perustana on ylösnoussut Kristus, Jumalan Poika, ja toivonamme iankaikkinen elämä. Vähäiset ovat vastoinkäymiset ja kärsimykset, tulivatpa ne osaksemme muodossa tai toisessa, sillä me saamme nauttia uskon pidoissa armon rikkautta. Niitten kautta me valmistumme Herran toimellisiksi palvelijoiksi, joille Hän on yleisen ylösnousemuksen ihanana aamuna ei ansiosta vaan armosta lausuva: »Menkää Herranne iloon, te Isäni siunatut!» Mikä ilo ja riemu: isä tapaa poikansa, äiti tyttärensä, lapset kadottamansa vanhemmat. Kaikkia Kristus, vanhurskauden Aurinko, siellä valaisee!

Oi sinä valittu ja pyhäpäivä Pääsiäinen; juhlien juhla ja riemujen riemu. Sinä muutat murheemme iloksi ja valitusvirtemme voittovirsiksi, sekä vuodesta vuoteen meille julistat lohdullista ja iloista sanomaa:

Kristus ylösnousi ja totuus on tullut julki.

Kristus ylösnousi ja Hänen vihollisensa hajoitettiin.

Kristus ylösnousi ja kuolema voitettiin.

Kristus ylösnousi — meille ja haudoissa oleville elämä lahjoitettiin.

Kristus ylösnousi ja taivaalliset voimat, enkelien joukot, iloitsevat.

Kristus ylösnousi, ja mekin juhlapukuihin pukeutuneina tahdomme ilolla veisata:

»Kristus nousi kuolleista, kuolemallaan kuoleman voitti, ja haudoissa oleville elämän antoi».

I. R:o.

Kyyrölän seurakunnan Kangaspellon kylän Herran Äidin Kasanilaisen kuvalle omistettu kirkko.

Venäjän rajalle vievän vanhan postimaantien varrelle, 50 km. päähän Viipurista on 7 vuotta sitten rakennettu kirkko Herran Äidin Kasanilaisen kuvan kunniaksi.

Tämän kirkon rakennushistoria on hyvin opettavainen, sillä se osoittaa, että meidänkin päivinämmä on Jumalan avulla ja Neitsyt Marian suojeluksella mahdollinen sellainen aloite, mikä tavallisten inhimillisten laskelmien ja otaksu- mien mukaan tuntuu aivan ylivoimaiselta.

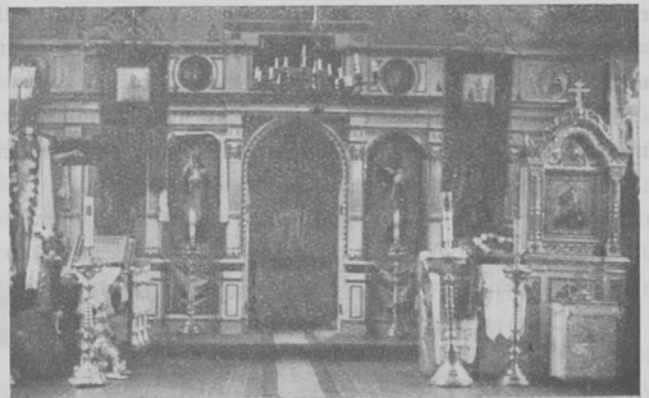
Kangaspellon kylä, jonne puheenaoleva kirkko on rakennettu, sijaitsee 10 km. päässä Kyyrölän seurakunnan pääkirkosta. Tosin tämä välimatka on pieni, mutta koska Kangaspellon asukkaat ovat enimmäkseen vähävaraisia eivätkä omista hevosia, niin saattoivat he, varsinkin talvisaikaan, hyvin harvoin käydä kirkossa, ainoastaan suurina juhlina, ja lapset jäivät moneksi vuodeksi vaille Herran Ehtoollista. Haluten auttaa Kangaspellon asukkaita tässä asiassa sekä kehittääkseen heidän keskuudessaan uskonnollisia tunteita Kyyrölän kirkon papisto v. 1918 otti säännökseen matkustaa aika ajoin Kangaspeltoon ja toimittaa siellä jumalanpalveluksia. Tähän tarkoitukseen valittiin paikallisen kansakoulun vapaana oleva luokkahuone. Kylän asukkaat suhtautuivat hyvin myötämielisesti näihin jumalanpalveluksiin: huone oli aina täpösen täynnä rukoulijoita, ja joka liturgian aikana tuotiin kymmenittäin lapsia Ehtoolliselle. Mutta jumalanpalvelusten toimittaminen koulurakennuksessa oli hyvin epämukava itse koululle. Jumalanpalvelukset häirit- sivät usein koulutyötä, ja tärkeintä — itse huonetta, missä jumalanpalveluksia toimitettiin, tarvittiin kylään siihen aikaan

perustettua alkeiskiortokoulua varten. Tämän johdosta syntyi kylän asukkaiden keskuudessa vähitellen ajatus siitä, että kylään olisi saatava oma kirkko. Paikkakunnalla asuva insinööri B. S. Volkov laati kirkon pohjapiirroksen ja kustannusarvion. Mutta kun kylän asukkaat tutustuivat tähän kustannusarvioon, niin heidät valtasi täydellinen alakuloisuus. Kustannusarvion mukaan olisi rakennustarpeiden ja työvoimien kalleuden johdosta kaikkein yksinkertaisimmankin kirkon rakentaminen tullut maksamaan noin Smk. 60,000:—. Miten saattoivatkaan ajatella tällaisen kirkon rakentamista ihmiset, joilla ei monellakaan nälkäaikana ollut rahaa leipäpalan ostamiseen. Mutta se, mikä näytti ihmisistä mahdottomalta, osottautui mahdolliseksi Herralle ja Neitsyt Marialle: kirkko tuli kumminkin rakennetuksi ja vieläpä varustetuksi kaikilla kirkkokalustoesineillä. Kaiken lisäksi kirkko sai oman papistonsa ja oman mainion kuoron.

Kaikki tämä tapahtui seuraavalla tavalla. Viikko sen jälkeen kuin kyläläiset kokouksessaan tulivat vakuutetuiksi oman kirkkonsa rakentamisen mahdottomuudesta, saapui Kangaspeltoon tieto, että kylän läheisyydessä sijaitsevassa Kanneljärven kylässä, Uudenkirkon seurakunnassa, on myytävänä ortodoksinen kirkko. Viimemainittu oli rakennettu yksityistilalle ja tilan uusi omistaja vaati, että kirkko viipymättä purettaisiin. Tämä seikka aiheutti sen, että Kirkollishallitus kiiruhti myymään kirkon jollekin seurakunnalle, joka olisi halukas sen ostamaan. Sen johdosta, että Kirkollishallituksen tarkoituksena tässä asiassa ei ollut hyötyminen vaan kirkon säilyttäminen sellaisenaan, vaikkapa uudellakin paikalla, määrättiin tälle rakennukselle satumaisen halpa hinta — kaikkiaan Smk. 5,000:—, vaikka myöhemmin saman kirkon palovakuutusasiamies arvioi ja sitten vakuuttikin sen Smk. 200,000:— hinnasta. Saatuaan tiedon tästä Kangaspellon asukkaat heti päättivät yksimielisesti ostaa tämän rakennuksen. Mutta heillä ei edes ollut tarvittavaa rahaa Smk. 5,000:—. Silloin päätettiin kääntyä siihen aikaan vielä elossa olleen tunnetun viipurilaisen hyväntekijän F. J. Sergejevin puoleen, ja viimemainittu, kuultuaan Uuden-

Kangaspellon kirkko ulkoa.

Kangaspellon kirkko sisältä.

Kirkon kuoro.

kirkon lähetystön pyynnön, antoi heti sille shekin kyseessä olevalle summalle. Tämä seikka antoi mahdollisuuden mennä F. J. Sergejevin konttorista suoraan Kirkollishallitukseen ja allekirjoittaa siellä kirkon kauppakirja. Viikkoa myöhemmin saapuivat Kangaspellon asukkaat Kanneljärvelle vastaanottamaan rakennuksen, purkamaan sen sekä siirtämään omaan kyläänsä.

Nopeasti sujui ikimuistettavan Andreas Gratsevin johdolla Uudenkirkon asukkaiden työ kirkon purkamisessa ja 3—4 viikon kuluttua kuljettivat jo pitkät hevosjonot purettua kirkkoa Leipäsuon asemalta (minne kirkko oli rautateitse lähetetty Kanneljärveltä) Kangaspeltoon. Tässä on mielenkiintoista panna merkille se seikka, että koska Kangaspellon asukkailla ei itsellään ollut hevosia, niin kirkon siirtämiseen ottivat mitä lämpimimmän osaa sekä ortodoksisen naapurikylän Sudenolan asukkaat että myöskin muutamat lähiseudun luterilaiset talonpojat.

Nopeasti tapahtui myöskin kirkon uudelleen rakentaminen uudelle paikalle Kangaspellon kylässä mainiolle maapalstalle, minkä vanhat paikalliset asukkaat — Vasilei ja Veera Ananjin olivat lahjoittaneet tähän tarkoitukseen. Lokakuun 20 päivänä v. 1921 uuden kirkon kellot jo kutsuivat juhlallisesti kylän asukkaita kirkon vihkimistilaisuuteen.

Mahdotonta on unohtaa tätä Kangaspellon asukkaiden elämässä tärkeätä päivää. Olisi pitänyt olla sinä päivänä kylässä ja omin silmin nähdä siellä rukoilijoiden joukko ja sen palava rukous uudessa kirkossa sekä kyyneleet monen silmissä, voidakseen ymmärtää, mikä suuri työ oli tehty, mitä suurta hengellistä lohdutusta antaa kylän asukkaille heidän uusi kirkkonsa.

Tällä tavoin osottautui mahdoton asia mahdolliseksi, Neitsyt Marian avulla tuli se, mikä vielä vuosi sitten tuntui toteutumattomalta unelmalta, todellisuudeksi.

Asia ei kumminkaan päättynyt tähän. Neitsyt Maria — juuri hän — huolehti siitä, että hänen kunniaakseen rakennetussa kirkossa toimitettaisiin säännöllisiä jumalanpalveluksia. Tämä tapahtui seuraavasti. Puolen vuoden kuluttua kirkon vihkimisestä tuli Kangaspeltoon aivan »sattumalta» karjalainen pakolainen pastori G. Sirotin ja tutustuttuaan asiaan ilmoitti haluavansa asettua asumaan Kangaspeltoon ja ruveta ilman mitään vakinaista palkkaa toimitta-

A. J. ja N. J. Schiloff.

maan jumalanpalveluksia kirkossa. Kirkossa ei ollut lukkaria, ja taaskin »sattumalta», silloinkun jumalanpalvelusten toimittamisesta ei ollut vielä puhuttakaan, valittiin muutaman askeleen päässä kirkosta sijaitsevan paikallisen kansakoulun opettajaksi J. K. Uschanov, joka oli suorittanut papin tutkinnon, tunsu hyvin jumalanpalvelussäännöt ja oli innokas kirkollisten jumalanpalvelusten harrastaja. Kirkon tultua valmiiksi ilmoitti hän halunsa toimittaa siinä lukkarin tehtäviä. Kirkolla ei ollut kuoroa, mutta taaskin »sattumalta» tuli Kronstadtista kylään sekä asettui myöhemmin siihen asumaankin kirkon viereen A. Tsernyj — laulunjohtaja ja mainio kirkollisten pukujen räätäli. Heti kylään tultuaan hän rupesi huolehtimaan kirkkolaulusta ja tätä nykyä, kuten oheellisesta valokuvasta näkyy, siellä on jo mainio kirkkokuoro, johon kuuluu 17—20 henkeä. Kirkolla ei ollut henkilöä, joka olisi pitänyt sitä järjestyksessä, ja taaskin »sattumalta» muutti Viipurista kylään sekä asettui asumaan juuri vastapäätä kirkkoa Nikaodr Korelin, joka mielihyvällä otti tehtäväkseen huolenpidon kirkosta. Selittäköön tätä ken tahtoo »sattumaksi». Mutta me emme saata mitenkään uskoa, että ainoastaan sokea sattuma olisi eri paikoista koonnut kylään ja pannut asumaan kirkon läheisyyteen samalla kertaa papin, lukkarin, laulunjohtajan ja kirkkovahdin sekä järjestänyt heidän elämänsä niin, että heillä oli mahdollisuus ruveta maksuttomasti työskennellä kirkon hyväksi. Näiden tapahtumain ketjussa tuntuu pakostakin Jumalan kaitselmuksen käsi.

Samaa Jumalan kaitselmusta tuntuu myöskin kirkon myöhemmissä vaiheissa. Ei kulunut vuottakaan, ilman että kukaan ei olisi tehnyt jotakin, välistä suurtakin lahjoitusta.

Eräs puutteellisuus on vielä kirkossa. Kuten oheellisesta valokuvasta näkyy, ei kirkko ole vielä laudoitettu ulkopäin. Laidoitus tulisi maksamaan lähes Smk. 5,000:—. Tosin kylän asukkaat olisivat voineet hankkia itse Smk. 2,000:— puiden myymisellä metsistä, mutta Smk. 3000:— vielä puuttuu. Tämän vuoksi asia onkin toistaiseksi jätetty silleen. Mutta me olemme syvästi vakuutettuja

siitä, että asia tulee tavalla tahi toisella järjestyseen. Kenties Jumalan avulla löytyy joku hyvä henkilö, joka kuultuaan tästä kirkon välttämättömästä tarpeesta, tulee sen avuksi ja antaa puuttuvan summan.

Tällainen on Kangaspellon Kananilaisen kirkon historia.

Mutta tämä historia olisi puutteellinen, jos sen yhteydessä emme vielä mainitsisi tämän kirkon isännöitsijää — Aleksei Schilovia ja hänen vaimoiaan Natalia Ivanovnaa, joita kylässä kutsutaan »Aleksei sedäksi» ja »Natascha tädiksi». Herra ei antanut heille iloa nähdä lapsiaan elävinä vanhuuden päivinä. Mutta näiden sijaan tuli kylän kirkko heidän läheisimmäksi ja rakkaimmaksi lapsekseen, johon he ovat kiinnittäneet kaiken rakkautensa ja huomionsa. Vaikeata on luetella kaikkea sitä, mitä A. Schiloff on tehnyt kirkon hyväksi. Senvuoksi rajoitumme ainoastaan ilmoitukseen, että aina kirkon perustamisesta tähän päivään saakka hän on ottanut mitä innokkaimmin osaa sen kohtaloon. Silloin kun tarvittiin jotakin henkilökohtaista työtä kirkon hyväksi, niin A. Schiloff ensimmäisenä ryhtyi siihen. Silloin kun kirkko sattui olemaan aineellisessa pulassa, niin »Aleksei setä» tuli heti kenenkään pyytämättä avuksi siinä asiassa. Yhtä innokas tässä suhteessa on myöskin hänen vaimonsa. Hän paistaa kirkkoleipiä, huolehtii kirkon puhtaudesta ja kirkkopukuväestöstä sekä toimittaa kirkonisännöitsijän tehtäviä silloin, kun miehellään ei satu olemaan siihen aikaa j. n. e. Hän myöskin osoittaa suurta vieraanvaraisuutta niille papeille, jotka ajoittain tulevat Kangaspeltoon toimittamaan jumalanpalveluksia sikäläisessä kirkossa.

Valmistakoon Neitsyt Maria Teille kuoltuane asuinsijan Poikansa majassa sen takia, että Te täällä maan päällä olette huolehtineet hänen kunnioittamispaikastaan.

N. Varfolomejeff.

* * *

Kristuksen työvainiolta.

Pääsiäiskortiksi on ilmestynyt Käkisalmen tuomiokirkon kuva. Hinta 1 mk. kpl. Vähintään 5 kpl. tilattaessa 20 % alennus. Kortteja saatavana rov. D. Sotikovilta, Sortavala.

Lahjoituksia. Joensuun kaupungin tiistaiseura on lähettänyt veljeskunnan käytettäväksi sisälähetystyöhön 500 mk. ja Mantsinsaaren tiistaiseura entisten lisäksi 300 mk. myyjäistensä tuloista. Aamun Koiton avustamiseksi on »tuntematon» lahjoittanut 100 mk. Komitea lausuu kaikille lahjoittajille parhaat kiitoksensa.

Sortavalan Tiistaiseuralle on neiti Outi Pravda Canadasta lahjoittanut 131 mk. 40 p. Seuran kokous lausuu vilpittömät kiitokset lahjasta.

* * *

Kirkkokuntamme uutisia.

Sortavalan kreikkalaiskatolisen pappisseminaarin taloasia. Puolustusministeri ja Opetusministeri ovat keskenään sopineet siitä, että Rannikkotykistörykmentti 3:n esikunta saa jäädä pappisseminaarin rakennukseen vielä toistaiseksi ja korkeintaan tulevan (1930) vuoden kesäkuun 1 päivään saakka.

Viipurin kreikkalaiskatolisen seurakunnan esimiehen viranhoito. Pastori P. Ustvolgskij on määrätty hoitamaan Viipurin kreikkalaiskatolisen seurakunnan esimiehen virkaa siksi kunnes se tulee vakinaisesti täytetyksi. Sanotun seurakunnan toisen papin virkaa hoitamaan on toistaiseksi määrätty rovasti A. Loginevskij Suojärveltä.

Kirkollishallitus on kuluvan vuoden maaliskuun 5 päivänä pitämässään istunnossa vahvistanut kirkollishallituksen sihteerin ja notaarin ohjesäännöt.

Vuoden 1930 varsinaisen kirkolliskokouksen valmistelu. Kirkollishallitus on päättänyt tehdä vuoden 1930 kirkolliskokoukselle m. m. seuraavat esitykset: Esityksen viransijaisten palkkauksen uudelleen järjestämisestä.

Esityksen papiston eläke- ja orpokassan uudeksi ohjesäännöksi.

Esityksen kirkkokunnan omistaman Viipurin kaupungissa, Aleksanterin kadun varrella N:o 7 sijaitsevan talon perinpohjaisesta korjaamisesta.

Esityksen kirkollishallituksen jäsenten vastuunalaisuudesta virkatoimistaan.

Esityksen seurakunnanvaltuustojen toimivallan laajentamisesta.

Esityksen Valamon ja Konevitsan luostarien siirtämisestä Viipurin hiippakunnasta Karjalan hiippakuntaan.

Esityksen pappisseminaarin läpikäyneille henkilöille kirkkokunnan yleisestä rahastosta annettavista opintolainoista.

Esityksen metsänhoitosuunnitelman laatimisesta kreikkalaiskatolisten seurakuntain virkataloille.

Seurakuntain metsäinmyynti. Opetusministeriö on vahvistanut kaupan, jolla Pitkärannan kreikkalaiskatolinen seurakunta on myynyt 175 kappaletta mänty- ja 1547 kappaletta kuusipuuta Diesen Wood C:o A. B:lle 66 markan hinnasta kappaleelta. Metsäinmyynnin puhtaasta tuolsta on luovutettava 25 % kirkkokunnan yleiselle rahastolle.

Turun kreikkalaiskatolisen seurakunnan lukkarin virka on pätevään hakijain puutteessa julistettu uudelleen haettavaksi.

Tiurulan seurakunnan esimiehen virka on julistettu haettavaksi.

Kirkkokunnan taloasia. Vuoden 1927 kirkolliskokouksen kirkkokunnan Sortavalaan rakennettavaa taloa suunnittelemaan asettama toimikunta kokoontui Sortavalassa maaliskuun 10 päivänä 1929. Toimikunta päätti tilata arkkitehti

J. Vikstedtiltä luonnoksen ja summittaisen kustannusarviolaskelman taloa varten, johon tulisi Kirkollishallituksen ja kirkolliskokouksen huoneistot, kirkkokunnan arkkipiispan ja yli diakonin asunnot, p. Sergein ja Hermanin Veljeskunnan huoneisto sekä vuokrattavia asuin- ja liikehuoneistoja. Samalla toimikunta myös valtuutti kirkollishallituksen tiedustamaan Sortavalan seurakunnalta, haluaako se muuttuneissa olosuhteissa liittyä taloyritykseen, sekä onko se halukas myymään kirkkokunnalle erään omistamansa talon aseman ja mistä hinnasta.

Suojärven seurakunta lukkarin vaalikokouksessa t. k. 17 p. päätti yksimielisesti esittää arkkipiispalle pyynnön saada lisäehdokkaaksi seurakunnan lukkarin virkaa hoitavan diakoni Mikael Saoserskin sekä pyytää määrättäväksi uuden lukkarin vaalikokouksen, jossa hakijan, opettaja A. Tereskan lisäksi ehdokkaaksi asetettaisiin myös seurakunnan oma ehdokas. Vaalikokoukseen otti osaa toista sataa äänioikeutettua.

*****

Ulkomaan uutisia.

Ortodoksisuuden kasvaminen Saksassa.

Kuten »Varsovan kuriiri» tiedoittaa, on entisen keisarin Vilhelm II:n sisar, Braunschweigin ruhtinatar, kääntynyt luterilaisuudesta ortodoksisuuteen. Ortodoksisuuteen kääntymismenot toimitti venäläinen ortodoksinen piispa Tihon Berliiniläinen. Koska suuri joukko saksalaisia on kääntynyt ortodoksisuuteen, niin Berliinin ortodoksisessa tuomiokirkossa Verberlinerplatz'illa toimitetaan liturgiat saksankielellä. Lähi tulevaisuudessa perustetaan Berliiniin ensimmäinen saksalainen ortodoksinen seurakunta.

*****

Virallinen osasto.

Suomen kreikkalaiskatolisen kirkkokunnan seurakuntain papistolle.

Sen johdosta, että Turun kreikkalaiskatolisen seurakunnan lukkarin virkaan ei päättäneen hakuajan umpeen kuluessa ole ilmaantunut päteviä hakijoita, julistetaan tämä virka toistamiseen hakukelpoisten Suomen kansalaisten ja suomenkieltä taitavien henkilöiden haettavaksi kolmenkymmenen päivän kuluessa tästä päivästä lukien, tätä päivää kuitenkin lukuunottamatta eli siis viimeistään 11 päivänä huhtikuuta 1929 säädetyillä leimamerkeillä varustetuilla arkkipiispa Hermanille osoitetuilla ja määräjän kuluessa Kirkollishallituksen kirjaajankonttoriin sisäänjätettävillä hakemuksilla; ja tulee hakijain, saadakseen sijan siinä ehdollepanossa,

jonka Kirkollishallitus viran täyttämiseksi on tekevä, liittää hakemuksiinsa Suomen kreikkalaiskatolisesta kirkkokunnasta 26 päivänä marraskuuta 1918 annetun asetuksen muuttamisesta 14 päivänä tammikuuta 1925 annetun asetuksen 107 §:n edellyttämien liitteiden lisäksi todistus suomenkielen taidosta sekä, jos hakija ei ole kirkkokunnan palveluksessa, myös näytös Suomen kansalaisuudesta.

Haettavaksi julistetun viran palkkaetuihin kuuluu: rahapalkkaa 1500 markkaa vuodessa, vuosittain määrättävä kalliinajan lisäys, joka kuluvana vuonna on 4000 markkaa sekä vapaa asunto.

Sortavalassa, maaliskuun 12 p:nä 1929. N:o 609.

Toimeksi saanut:

Yrjö Somer.

Suomen kreikkalaiskatolisen kirkkokunnan seurakuntain papistolle.

Tiurulan kreikkalaiskatolisen seurakunnan esimiehen virka julistetaan täten Suomen kansalaisten ja suomenkieltä hallitsevien henkilöiden haettavaksi kolmenkymmenen päivän kuluessa tästä päivästä lukien, tätä päivää kuitenkin lukuunottamatta, eli viimeistään huhtikuun 11 päivänä 1929 arkkipiispa Hermanille osoitetuilla, säädetyillä leimamerkeillä varustetuilla ja määräjän kuluessa Kirkollishallituksen kirjaajankonttoriin jätettävillä hakemuksilla; ja tulee hakijain, saadakseen sijan siinä ehdollepanossa, jonka Kirkollishallitus tämän viran täyttämiseksi on tekevä, liittää hakemuksiinsa Suomen kreikkalaiskatolisesta kirkkokunnasta 26 päivänä marraskuuta 1918 annetun asetuksen muuttamisesta 14 päivänä tammikuuta 1925 annetun asetuksen 107 §:n edellyttämien liitteiden lisäksi asianmukainen todistus suomenkielen hallitsemisesta sekä, jos hakija ei ole kirkkokunnan palveluksessa, myös näytös Suomen kansalaisuudesta.

Haettavaksi julistetun viran palkkaedut ovat nykyään: Suomen Senaatin 19 päivänä huhtikuuta 1900 antaman päätöksen mukainen rahapalkka 2400 markkaa, sekä kalliinajan lisäys, jonka kanssa rahapalkka on 18000 markkaa, 6 huoneen ja keittiön suuruinen asunto virkatalossa, viljelysmaata 11 ha, laidunmaata 1 hevoselle ja 3 lehmälle, kalavesi ja vapaat polttopuut virkatalon metsästä, mutta on seurakunta marraskuun 25 päivänä 1928 pitämässään seurakunnan kokouksessa päättänyt siirtyä vuoden 1927 ylimääräisen kirkolliskokouksen hyväksymään papiston palkkausjärjestykseen heti sen saatua asianomaisen vahvistuksensa.

Sortavalassa, maaliskuun 12 p:nä 1929. N:o 610.

Toimeksi saanut:

Yrjö Somer.

Aamun Koitto ei tule toimeen saamatta ystäviltään aineellista kannatusta. Auttakaa sitä rahalahjoilla!

Talletuskorkoamme

on korotettu ja maksamme
kaikilla talletustileillä
korkeimman käyvän koron

Pohjoismaiden Yhdyspankin
omat varat ovat 10 vuodessa
lisääntyneet 169 milj. 430
milj. markkaan, joten pankki
tarjoaa tallettajilleen suurim-
man mahdollisen varmuuden

Pohjoismaiden Yhdyspankki

Liikkeen valmistama
ehtoolliskalkki

Valmistetaan kirkkoesineitä

Kullataan ja hopeoidaan niitä

*

*Työ kunnollinen!
Hinnat kohtuulliset!*

*

Lappeenrannan
Kulta- ja Kelloseppä O. Y.

Puh. 450

Savo-Karjalan Osake-Pankki

Maakuntapankki Savo ja Karjalaa varten

Omat varat yli 35,000,000 mk.

Maksaa korkoa:

7 $\frac{1}{2}$ 0 ₀	7 0 ₀	5 $\frac{1}{2}$ 0 ₀
12 kuukauden talle- tuksista	6 kuukauden talle- tuksista	juoksevalla tilillä

Pääomatilillä ja karttuvalla talletustilillä liitetään korko nel-
jästi vuodessa pääomaan

Konttori Sortavalassa Kauppatorin varrella. Puh. 150

KANSALLIS-OSAKE-PANKKI

Jaakkima, Salmi, Sortavala, Suojärvi, Värsilä

EDULLISET TALLETUSEHDOT

Veljekset Kivinen O.Y.

Runsasvarastoinen, monipuolinen

Rautakauppa

OSAKEYHTIÖ HOSAINO

PUUTAVARALIIKE

SALMI

VIIPURI · SORTAVALA · KÄKISALMI

Pekka Lampela

Sortavala

Hedelmä- ja Herkkutavarain Tukku- ja Vähittäiskauppa

Puhelin 175

**Sortavalan Rauta- ja Rakennusaineiden
Kauppa-Osakeyhtiö**

Sortavala

Myy ajan halvimpiin hintoihin
**Rakennusaineita, Työkaluja, Talousesineitä, Urheilu-
välineitä, Ampumatarpeita, Ruutia, Dynamiittia y. m.**

G. JOKINEN OSAKEYHTIÖ

SORTAVALA

Nahka- ja Kenkätehdas : Tukku- ja Vähittäiskauppa

Lajiteltu varasto:

Nahkaa, Jalkineita, Suutarin- ja Nahkurintarpeita, Valjastavaroita y.m.
Puhelin 116 Sähköosote: Jokinen Puhelin 116

Puuliike Supinen Oy.

SORTAVALA

Sähköosoite: SUPINEN - Puhelimet: 250, 39 ja 230

Alituinen varasto

Rakennustarpeita ja polttopuita

Toimitus nopea.

Hinnat kohtuulliset.